

Колись давно столяр на ім'я Джеппетто вирішив зробити дерев'яну ляльку. «Я назву її Піноккіо»,— заявив він. Обравши годячу дерев'яну колоду, він почав вирізати лице ляльки. Щойно чоловік закінчив робити очі, сталося дещо надзвичайне: лялька широко їх розплющила та пильно подивилася на столяра!

Джеппетто був здивований та наляканий. Але ще більше йому було цікаво: що ж буде далі? Він почав працювати над носом Піноккіо. Чоловік намагався зробити його коротким, але ніс усе ріс, ріс і ріс. За одну хвилину він став такий довгий, що, здавалося, сягав небес.

Джеппетто почав працювати над ногами ляльки. Закінчивши, він поставив Піноккіо на підлогу, щоб наочити його ходити. Але лялька почала стрибати та вдарила Джеппетто по гомілках! Після цього, сміючись, вона вибігла на вулицю, залишивши позаду спантеличеного столяра. Усе, що міг зробити старий чоловік — це бігти за Піноккіо, викрикуючи його ім'я.

Сум'яття привернуло увагу офіцера поліції. Він зловив Піноккіо за довгий ніс та повернув його до Джеппетто. Столляр почав голосно сварити Піноккіо. Лялька впала на землю та закричала: «Допоможіть мені! Цей злай чоловік хоче зробити мені боляче!».

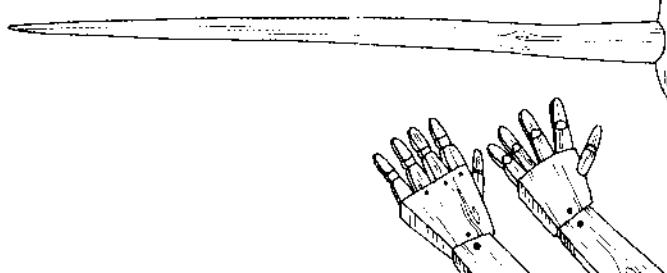
Офіцер поліції пожалів Піноккіо й відпустив його. А бідного столяра повів до в'язниці.

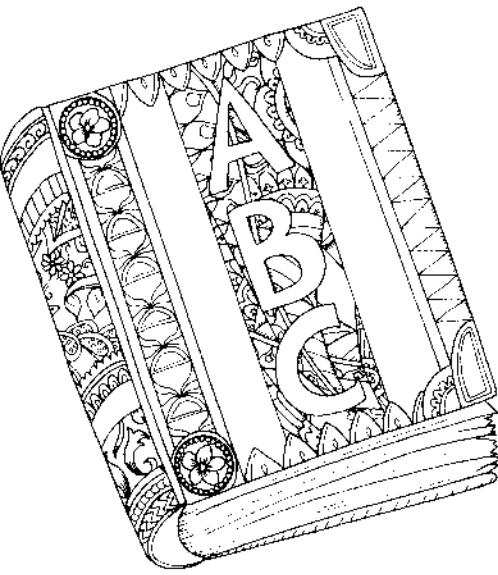
Задоволена маленька лялька побігла додому. Але на неї чекала жахлива ніч. Щойно Піноккіо зайшов до домівки столяра, як почувся дивний звук: цвірк, цвірк, цвірк.

— Хто тут? — налякано запитав Піноккіо.— Ану покажися!

— Це я! — вимовив великий цвіркун і стрибнув на руку Піноккіо.— Я живу в цій кімнаті понад сто років.

— Тепер тут живу я,— сказала лялька.— Час тобі йти звідси. Та більше сюди не повертайся!





— Перш ніж я піду, я повинен сказати тобі дещо важливе,— промовив цвіркун.— Діти, які постають проти своїх батьків та втікають з дому, ніколи не будуть щасливими.

Піноккіо аж ніяк не вразили ці слова.

— Усе, що я знаю, це те, що я не хочу ходити до школи, вчитися чи працювати. А усе, що я хочу,— їсти, спати та гратися!

— Будь обережним, Піноккіо, якщо це дійсно все, чого ти хочеш, ти пошкодуєш про це!

— От і побачимо! У будь-якому разі, уже завтра мене тут не буде. Якщо я залишусь, столяр повернеться та змусить мене ходити до школи.

Цвіркун намагався зберігати спокій, але тут він усе ж втратив терпіння:

— Джеппетто бажає тобі тільки добра! Воно й видно, що ти лялька — у тебе дерев'яна голова.

Ці слова розсердили Піноккіо! Лялька схопила один з молотків Джеппетто та погнала за цвіркуном, який, на щастя, встиг утекти крізь розбите вікно.

Тим часом настала вже глибока ніч. Піноккіо захотілося їсти. Він шукав хоч якісь недоїдки, що могли б зйті за вечерю, але не знайшов навіть шматочка хліба. Скиглячи, він присів біля печі... занадто близько до вогню.

Будь обережним, Піноккіо!

Лялька заснула, і її ноги опинилися у вогні. Повільно полум'я перетворювало їх на попіл.

Піноккіо прокинувся, коли відчинилися двері.

— Хто це? — запитав він, позіхаючи.

— Це я,— відповів Джеппетто.— Піноккіо, що сталося з твоїми ногами?

— Батьку, любий батьку,— заплакав Піноккіо,— мені так соромно, що я був таким неслухняним! Я піду до школи, я буду вчитися, я стану найкращим у класі! Тільки полагодь мої ноги!

Джеппетто бачив, що лялька дійсно шкодує. Він уявив свої інструменти та дві колоди сухого дерева й почав вирізати для Піноккіо нові ноги.

Наступного дня Піноккіо вперше пішов до школи. Дорогою він почув звуки дудок та барабанів десь здалеку. Піноккіо так закортіло послухати музик!

— Сьогодні я піду слухати, як грають дудки, а до школи можна піти й завтра,— вирішив він.

Лялька пішла на звуки музики, що привели її до великого кольорового шатра. Зовні висів знак: «Великий Ляльковий Театр». Піноккіо увійшов до театру. Коли інші ляльки помітили його, вони доброзичливо привіталися. А лялькар Манджафоко дуже розлютився, тому що перервали його виставу. Ляльки притихли: вони боялися розгніваного господаря. Але попри свій страхітливий вигляд, Манджафоко був людиною непоганою. Він вислухав історію Піноккіо та дав йому п'ять золотих монет, щоб той відніс їх своєму бідному батькові.

Піноккіо тисячу разів подякував щедрому лялькареві. Він заховав монети глибоко до своєї кишені та пішов додому.

Лялька не помітила, що за нею стежила дивна парочка: кульгава лисиця та сліпий кіт. Вони бачили монети, які лялькар дав Піноккіо. Дочекавшися ночі, лисиця та кіт заманили ляльку в ліс, щоб вкрасти її невеличкий скарб. Але монет вони знайти так і не змогли. Тоді злодії підв'язали Піноккіо до дерева й залишили висіти.

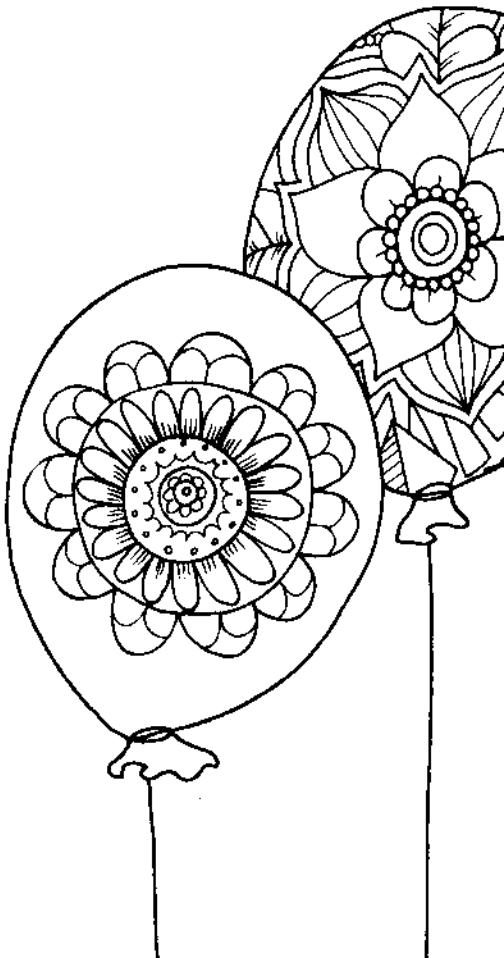
Лялька провисіла на дереві аж поки її не помітила фея із синім волоссям. Вона спустила Піноккіо на землю та запитала, як він опинився в такому становищі. Той почав вигадувати якусь історію. І з кожним словом його ніс ставав усе довшим і довшим!

Побачивши спантеліченість ляльки, фея розміялася.

— Ох, Піноккіо, я думаю, ти щойно збрехав. Кажуть, у брехні короткі ноги, а у твоєї — довгий ніс. Чим більше ти брешеш, тим довшим стає він у тебе!

Піноккіо злякався та пообіцяв феї бути слухняним. Але наступного ж дня знову зустрів кота й лисицю. Вони звернулися до нього з такою пропозицією:

— Ходімо з нами на Поле Чудес. Це місце, де ти можеш закопати свої золоті монети, і вони перетворяться на ціле дерево із золотим листям!





Піноккіо згадав про обіцянку, яку він дав феї, але все ж таки вирішив піти з двома злодіями.

На Полі Чудес він посадив свої монети в маленьку ямку. Але наступного дня надії зібрати золотий врожай не справдилися. Піноккіо побачив, що його золото вкрали!

Він розплакався і скликав так голосно, що привернув увагу голуба, який пролітав неподалік.

— Ти знаєш ляльку на ім'я Піноккіо? — запитав голуб.

— Це я,— відповіла лялька.

— Джепетто всюди шукає тебе! Залазь мені на спину, я віднесу тебе до нього.

Вони полетіли на пляж неподалік. Там Піноккіо помітив бідного Джепетто в маленькому човні, що відчайдушно боровся з хвилями.

Лялька зістрибнула зі спини голуба та пірнула у воду. Але велетенська хвиля віднесла її від човна Джепетто. Піноккіо довго борсався у воді, поки його, нарешті, винесло на дальній берег. Розплаючи очі, він помітив знайому фігуру.

— Моя феє! Я такий радий тебе бачити! — вигукнув він.

Піноккіо вблагав фею дозволити залишитися разом із нею, пообіцявши не робити нічого поганого, ходити до школи та добре поводитися.

Декілька місяців Піноккіо дотримувався свого слова. Фея так пишалася ним, що пообіцяла перетворити його на справжнього хлопчика. Піноккіо зрадів до нестягами! Він побіг до свого найкращого друга Фітіля, щоб розказати йому все, і знайшов того на лавці біля дороги.

— Що ти тут робиш, Фітілю? — зацікавившись, запитала лялька.

— Чекаю ночі, щоб піти! — відповів його друг.— Я збираюся жити в найкращому місті у світі, де нема ані шкіл, ані вчителів, ані книжок. Там тільки те й роблять, що граються весь час. Ти підеш зі мною?

Піноккіо вагався. Але побачивши візок із дюжиною радісних дітей, застрибнув у нього разом із Фітілем. Візок відвіз їх у Країну Розваг. Там було повно задо-